

Referat: Domnia lui Mursil I, conducatorul hititilor

La 1530 î.e.n., pe neașteptate, izbind ca fulgerul, venind, nu se știe cum, din nordul plin de primejdii,; asupra Babilonului se abatu o putere atât de covârșitoare,, încât regele Samsuditana, ultimul suveran al dinastiei amorite babilonieni, ce se zbatea să supraviețuiască în fața presiunilor kasitilor, nici n-avu vreme să se dezmeticească. Invadatorii nu erau ca hoardele de jefuitori care coborau din munții Zagros sau navaleau din stepa siriana și pe care locuitorii anticei metropole se obișnuiseră a-i combate. Erau trupele disciplinate, bine antrenate pentru batalie, ale hititilor.

Conducatorul lor era Mursil I, un suveran abil care reușise să pastreze în statul hitit cetățile cu tendințe dizidente. Sosea în fața Babilonului după ce pedepsise apostazia Halpei (Alepe), care, împreună cu regatul Karkemishului, constituia cheia "secerei manoase" mesopotamiene, obiectiv permanent al războaielor duse nu numai de Mursil I, ci de toți suveranii hititi. Mursul fortat, de 2000 de kilometri, ce separau Anatolia - vatra hitita - de Babilon, avea un scop, deci, disciplinar și de intimidare. Prada luată din Babilon a transportat-o la Hattushash, capitala hitita, cu excepția, însă, a staturilor zeitatilor babiloniene, pe care le expuse pe malurile Eufratului, la granița sudică, la Hana; era un act de propagandă pentru strainatate plin de semnificație pentru portretul acestui suveran glorios. Urcarea sa pe tronul hitit a urmat unor certuri privind succesiunea. Dinastia din care făcea parte fusese întemeiată, pe la 1680 î.e.n., de Pithana și Anitta, în același timp întemeietorii regatului hitit (alte cronologii: circa 1800 î.e.n.).

Până la acea dată, începând din jurul anului 2000 î.e.n. triburile indoeuropene ale nesitilor și luvienilor, stabilite pe cursul mijlociu al Halysului (Kizil Irmak - astăzi), în podisul Anatóliei, din centrul Asiei Mici, zona ce va fi numită mai târziu Cappadocia, au conviețuit și fuzionat cu autohtonii neindoeuropeni hattii - protohititii (era o populație înrudită, probabil, cu cele caucaziene). La început, hititii au format mici regate independente (Kushar, Zalpa, Ilattushash, Purushanda, Nesa, Salatiwar), care, de cele mai multe ori, nu se întindeau cu mult mai mult decât teritoriul periurban al orașului de reședință. Anitta, din Kusliar, a supus Hattushashul și Nesa, aceasta din urmă devenindu-i capitală. Un urmaș al acestuia, Labarna (sau Tabarna), al cărui nume va deveni titlu regal pentru urmași, desăvârșește opera de unificare a regatului hitit (circa 1650 î.e.n.); cu el se considera că începe perioada Regatului Vechi. Se pare că Labarna a revenit cu capitala la Kushar. Un urmaș al lui Labarna, probabil fiu, Hattushil I (= omul din Hattushash), în vremea căruia influența culturii babiloniene se accentuează, este celebru prin expediția contra Halpei, pe care o cucerește profitând de înfrângerea hicsosilor și a întinsei dar slabei lor coaliții din Asia Anterioară de către egipteni.

De la Hattushil I, care a domnit 30 de ani, între 1595 - 1560 î.e.n. (alte cronologii: 1680 - 1650) și care a fixat capitala la Hattushash (Bogazkoy din Turcia de azi), pastrand, totodată, titlul de rege al Kusharului, a rămas un testament a cărui valoare literară este considerabilă și care explică ascensiunea lui Mursil I, fiul său. Conform testamentului, Hattushil I își dezmostenește fiul mai mare, Labarna, deoarece în timpul bolii regalului sau tată a complotat cu Hastaya, "vipera de maică-să", și "N-a varsat o lacrimă, n-a arătat nici un fel de milă. E rece și rău la inimă". Tot el îl propune

tulliei, pentru a-i fi urmas, pe Mursil I.

O data cu domnia acestuia (1560-1530 i.e.n., dupa alte cronologii 1620 - 1590 i.e.n.), politica hitita, atat la interior cat si la exterior, capata contururi ferme. Astfel, inabusa rascoala alimentata de sustinatorii lui Labarna, desavarseste unirea triburilor nesite si luviene cu cele ale hattilor, fixeaza definitiv capitala la Hattushash si reorganizeaza armata, care devine, odata cu el, din ce in ce mai apropiata de metafora folosita pentru a o desemna: zidul de fier.

Oastea era permanenta, formata din profesionisti special antrenati pentru lupta si care se dedicau in exclusivitate razboiului; intretinerea lor era asigurata de proprietati individuale inzestrate cu sclavi. in cadrul armatei hitite cea mai eficienta arma erau carele de lupta, mai mari si mai puternice decat cele folosite indeobste in Orientul antic, cu un echipaj de trei ostasi: luptatorul propriu-zis, conducatorul cailor si. scutierul. Era folosit armamentul greu, din fier. Existau si trupe, de pedestrasi, dotate de asemenea cu armament greu, dar care erau utilizati in lupta cu oarecare neancredere, sentiment ce-i va priva pe hititi, mai tarziu, in 1285 i.e.n., la Kadesh, de o victorie asupra egiptenilor care ar fi fost capitala pentru configuratia Asiei Anterioare. Vanatoarea de oameni pentru asigurarea de sclavi, care suplineau lipsa barbatilor de la treburile gospodariei, a fost unul din principalele scopuri, daca nu cel mai important, al razboaielor duse de hititi.